

Det danske asylsystem er ikke for børn

af: *Sanne Gylling og Nina Larsen*

8. November 2006

Den 20. november, fylder FN's Børnekonvention 17 år. Eftersom at Danmark har underskrevet og forpligtet sig at leve op til Børnekonventionen, er det beskæmmende at læse følgende pressemeddelelse fra Integrationsministeriet:

"Børn på asylcentre har samme gode vilkår som andre børn i Danmark."

Som frivillige for Red Barnet Ungdom på danske asylcentre, kan vi på ingen måde nikke genkendende til ovenstående ordlyd.

Det er rigtigt, at børnene på asylcentre har mulighed for: undervisning på centerskolen, klubtilbud på centret og sundhedstilbud. Desuden har flere og flere heldigvis nu fået mulighed for at komme i dansk skole, gå i ungdomsklub, til dans og fodbold osv. Men så ophører al lighed også.

Ingen danske børn bor så tæt sammen med andre mennesker i et grænseløst land, uden privatliv, dør om dør med alvorligt traumatiserede børn og voksne. Få danske børn lever i et ingenmandsland dag ud og dag ind uden vished om, hvad der skal ske, hvor de skal bo, og hvem der vil hjælpe dem og deres familie til at få en tilværelse til at fungere. Når man for eksempel ikke kan sove om natten, er det ikke muligt at følge almindelig skolegang.

I FN's børnekonvention står der: "Barnets ret til livet og statens forpligtelse til at sikre barnet overlevelses og udvikling". (jf. artikel 6 - Retten til livet).

Ikke forældrenes ansvar

Vi har altså i Danmark en forpligtelse til at varetage disse børns overlevelse og udvikling, selv om de ikke er danske statsborgere.

Det synes derimod at være regeringens opfattelse, at børnenes vilkår er forældrenes ansvar. Men hvad så med de børn, hvis forældre efter lang opholdstid i Danmark og øget pres er blevet mere og mere syge og hermed ikke længere er i stand til at drage omsorg for deres børn? Ifølge FN's Børnekonvention har vi en forpligtelse til at hjælpe disse børn.

Det er jo ikke børnenes skyld, at de lever under de rammer, de gør. Rammer som gør, at man aldrig vil kunne sidestille danske børn og asylbørns liv. Alene udgangspunktet adskiller de to børneliv fundamentalt fra hinanden.

Det er nærmest pinligt, at Integrationsministeret under Rikke Hvilshøj vælger at lægge et ansvar på nogle forældreskuldre, som ikke er i stand til at varetage det ansvar. En konsekvens af en sådan holdning er, at større søskende skal varetage en forælderrolle over for mindre søskende.

Når børn føler og får et voksent ansvar for deres yngre søskende, er det ikke længere muligt at udvikle sig som andre børn. Der er hverken mentalt eller socialt overskud til at koncentrere sig om skolen eller til at finde kammerater. Der er i en sådan situation også sjældent overskud til at involvere sig i det lokale samfunds tilbud som for eksempel ungdomsklub, sport eller andre aktiviteter.

Børnene lærer så at sige at tilsidesætte deres egne (børne-) behov i troen på, at deres tilstedeværelse er det bedste for familien. Men hvem skal drage omsorg for disse (voksen-) børn?

Mangel på søvn og spekulationer om familien er eksempler på, hvordan børnene kan opleve et stærkt psykisk pres, som gør det vanskeligt for dem at leve og udvikle sig som andre børn.

Derimod synes det at være Rikke Hvilshøjs grundholdning, at vi skal bevare det nuværende asylsystem frem for at have et asylsystem, der agerer i overensstemmelse med FN's Børnekonvention:

"Fordi jeg synes, vi skal respektere vores asylsystem. Hvis det er sådan, at man kan opnå en opholdstilladelse ved bare tilstrækkeligt længe at ignorere en afgørelse, så giver vores asylsystem ikke nogen mening" (Politiken).

Ingenmandsland

Når man ved selvsyn har set, hvordan og under hvilke psykiske og fysiske forhold asyl-ansøgerne og deres børn lever, ved man, at ingen vælger et sådant liv for deres børn uden grund. Med andre ord bor man ikke på et asylcenter i længere tid uden at have en grund. Jo længere tid børnene opholder sig under sådanne kår på centrene, jo vanskeligere bliver det for dem enten at blive integreret i det danske samfund eller i deres hjemland.

Når børnene lever isoleret fra samfundet gennem længere tid, fastholdes deres udvikling i et ingenmandsland, der hverken giver dem kompetencer til at bo i hjemlandet eller i Danmark.

I Danmark bør vi ikke kunne forsvare at lade børn bo under forhold, som er direkte medvirkende til, at familier bliver dårligere og dårligere.

Det er vanskeligt at se, at der er tale om en særlig beskyttelse af disse børn, og i forlængelse heraf er det vanskeligt at se, at de forhold, som børnene lever under, er til barnets bedste (1. hovedprincip i FN's Børnekonvention).

Sanne Gylling og Nina Larsen er projektassistenter på asylområdet i Red Barnet Ungdom

Sakset fra Dagbladet Information, 8. november 2006